

A SZIKLA DALA

Vagyok a sziklaszirt
vagyok az óriás hegycsúcs
nevetek mindazzal
ki nevet hangosan

odalent Freetownban
csak amúgy vaktában élnek
nem látják a teljes népiirtást
azt a sok édes vérű vámpírt

vagyok a sziklaszirt
vagyok az óriás hegycsúcs
csak iszom mindazzal
ki magát leissza

ezen üstökösök szememben
ha gyorsan lobbannak el
elképelem nagy gyászkiáltását
a mi legvégső hahotánkknak!

48 ÁRNYAK

A nap
terhes a napfénnel
holdfénnel terhes az éj
mögöttük az árnyak

az anyám
terhes volt fajtámmal
benne a sötét mag
kivirult
árnyat nem vetett rá a faj

fajom egy ér
figyelj egy folyó forrása nincs
csak folytatja útját
melynek nincs kezdete
talán a vég lesz kezdete

mit veszíthet ki elsápadt
csak idegenségének átkát!

A SÖTÉT BŐRŰ GYERMEK KÍNJAI 49

És anyámhoz jöttem
vágytam keble melegét
s holtra rémült

bőröm sötét volt
túl sötét kesergett nagyanyám

ott a patika
vettek gyógyszapannokat
csöpp olaj, cseppekben gyógyvíz
és ékes orvoslás
a csupasz testen

anyám holtra rémült s szólt
túl fekete!

50 KÖLTŐ AZOK KÖZT KIK MAGUK IS KÖLTŐK

Míg Freetown koszos utcáin hajtok
a könyvtár sarkánál észreveszek egy embert aki
épp kést döf a szívébe
egy másik kóladiós éhét köpi a szökőkútba
a harmadik hatalmas gyapotfa alatt guggol félholtan
sikolt amaz míg nyál ömlik végig az arcán csimpaszkodik
az elnöki palota aranyozott kapujára
ott meg egy koldus üvölti hangosan hogy meglopták
s egy óra telt el csak egy

egy nő sikolt mert bürokrata gyalázza
amott egy meddő szajhát sokgyermekes társa tép
a temetőben három asszony szemléli vesztett kincsét csontjait
három fiú mint holt szentháromság
a bódévárosban a vizet elzárták
mert a nők a vécéket tönkretették
és végül egy asszony most bevallja hogy eladta a lányát

egy kisfiú egy kislányt korbácsol amiért csúfolta
egy gyerek jeltelen limuzinnal jár iskolába
míg társai csak tízesével járnak este
a kórházban minden osztály felbolydult mert a szemétdombon
a kóbor kutyák megharaptak két gyereket
Freetown utcáin ilyen az élet.

SZERELEMVIRÁG ISTENVELED

51

Ma mindennél jobban megértem a magány hatalmát
írógépemnél az üres órákat számolom
állam alatt két kezem
elveszve Beethoven komor bújában
s foszforeszkáló madarak füttyében
ma más mert sokkal súlyosabb a fájdalom
csak nő a bú és a filozófus
szerelmet, sebet száműzött
mily szörnyen szerettem és ettől a költészet vérzett
minek a költészet, ha íze olyan mint a keserű tél
minden kéziratlap kísért mert visszatekintve
májusnapra feláldozottra vagy az öngyilkosság hiányára
a költő késve jött hogy meggátolja

völgyeken szökkenek mint hal a vízben
az isteni telepátiát kutatom
könyv levelét hajtom mint agancs a lombot
s halálra szántam el magam
mely keresztútnál teszem majd le terhemet
mely órán jön a halál mely engem keres
kitárt karral szeret mint egy oktopusz ahogy
én a teljességig a vadnak töviseivel
ahogy a vétlenek megöltek
ahogy a bűnösök szerettek
látom lebegnek rémálmom örvényében
a hírt az albatrosz hozza:
„Ki nem ismert szerelmet halált sem ismer”
nyáron szíved napraforgóként néz a napra

*

meghal szerelemterrortól lelkem bús költészete
hol az a zenekar mely gyászszimfóniámat eljátssza
a tenger már vár rohamaiban kéjelegve
a fuldokló mocskos algával vegyül
már nincs más csak hogy a férfi züllött lelkéről gyónjon
képzelet Mária asszonya a szenvedélyes heréltnek
Krisztus költője a vétlené ki gyalázva halt
ahogy megfeszítették kínszenvedélye hegyén.

(Fordította: Somló Ágnes)